

TRUYỆN NGẮN

HOA TRÊN ĐỒI

PHÙNG HƯNG

Đến ga Horst vắng vẻ, dư hơn hai tiếng đồng hồ chờ người bạn đi làm về ra đón. Gần sáu tuần vô công rồi việc, phát phơ cơm đình cháo chợ, vô gia cư, vô nghề nghiệp đúng nghĩa, giấy tờ nhà mướn, thuê má đã xong, không còn bị ràng buộc bởi tiếng còi hụ mệt tim của hãng xưởng, tôi thấy cái bồn phận cấp cần lợi dụng cơ hội thưởng cho mình vài giờ phong lưu hiếm có, thăm thía thưởng thức cái yên lặng trong đám đông nhộn nhịp.

Quán rượu Bahnhof Horst 17 giờ chiều cuối mùa Thu thừa thốt người. Tôi len qua hàng bàn ghế đến quầy rượu. Anh chàng tóc xoăn gốc Arab ngồi sẵn nơi đó thân mật hỏi:

- Cà phê hả?

- Ừ, cà phê, tôi trả lời nhanh.

- Cà phê, Maria! Hẳn tự nhiên lên tiếng.

Bà Maria nốc ực cốc rượu mạnh, mệt mỏi, miễn cưỡng pha tách cà phê.

Tôi lò dò móc tiền, chàng Arab nhanh nhẩu trả lời 'Rồi'. Tôi lúng túng, anh ta trả lời 'Egal', rồi xấp lại gần tôi vỗ vai bá cổ thân thiện:

- Mạnh giỏi không?

- Cảm ơn, tôi khỏe!

Vừa trả lời, tôi vừa kiểm soát ví tiền trong túi và cái cặp đeo vai, ngại ngại, tại sao anh ta tốt bụng trả tiền cà phê cho mình. Ở Tây Đức tám năm, tôi chưa gặp trường hợp này. Tôi ngập ngừng chào hẳn rồi

bung tách cà phê tìm chỗ ngồi ngay cửa ra vào. Hẳn lại cầm ly bia theo tôi ngồi bên cạnh, tươi cười rút thuốc lá mời. Tôi ngại ngần 'Cám ơn anh, tôi không biết hút thuốc' (dù tôi hút thuốc như ông khói). Hẳn thân mật tiếp tục nói sang sảng:

- Tôi gốc dân Berber ở sa mạc Maroc, làm việc ở tỉnh này 11 năm hơn, chán lắm!

Hẳn tu gần nửa ly bia, mắt đỏ rực uất ức, buông thả nhún vai. Tôi càng lo lắng hơn về thái độ thân mật lạ lùng giữa hẳn và tôi, một gốc Berber, một gốc Việt Nam, khác hẳn hoàn cảnh địa lý, chủng tộc, văn hóa. Hẳn lắc đầu cúi xuống nhìn màu óng ánh vàng của ly bia, nói nhỏ 'Tôi độc thân, đi làm về cô đơn nên ghé quán rượu', hẳn ngập ngừng, miệng lẩm nhảm, ngồi gần tôi, ôm vai tôi, hơi rượu nồng nực. Tôi rùng mình, thâm trách sự lơ đãng của mình, 'Mẹ ơi, chắc gặp anh em ta rồi!', tôi thâm nghĩ. Tôi tự trấn an, quán đông người hơn, không thấy ai có dáng dấp du đãng, cái cặp tôi chặn giữa, hơn nữa hẳn ngà ngà say, tôi uống ngụm cà phê, tỉnh táo, đề phòng ứng phó những bất trắc, sửa lại tư thế ngồi để dễ dàng xoay trở. Hẳn hít mũi khinh khịt, tâm sự:

- Anh biết, tôi dân du mục Berber ở sa mạc Maroc, tôi nói tiếng Arabic, Maroc, Pháp ngữ và Đức ngữ. Anh biết không, tôi làm việc cực khổ siêng năng mà vẫn bị bạc đãi.

Hẳn lắc đầu, mỗi câu dặm thêm tiếng chửi thề:

-Dân Đức kỳ thị chủng tộc lắm anh ạ!

Tôi yên lòng đôi chút. Hẳn hớp ly bia hỏi:

-Anh từ đâu đến?

-Tôi từ Việt Nam. Tôi trả lời, thờ ơ.

Hẳn có vẻ thích thú, tiếp tục:

- Vậy à? Ở bộ lạc tôi có một ông già đi lính Lê Dương dự chiến ở Đông Dương, ông ta chết khá lâu rồi.

-Sao? Ông ấy từ trận hả? Tôi tò mò hỏi.

-Không, ông ta giải ngũ, về say rượu bị bệnh gan rồi chết. Hẳn trả lời.

Tôi đưa tay đẩy tách cà phê, sợ lây bệnh độc địa hại thân, im lặng sợ kéo dài câu chuyện. Anh kêu thêm ly bia, nói:

- Anh uống một ly bia nghe?

Tôi từ chối:

- Cảm ơn, tôi không biết uống bia.

Chưa quen mà mời uống rượu, biết đâu hẳn phục rượu mình, tứ cố vô thân, lỡ hẳn có hành động quá trớn, hậu quả khó đoán. Thân hình hẳn vạm vỡ, không tương xứng với thân gầy gò của mình. Tôi tiếc bỏ quên cặp dao phòng thân mỗi lần tôi đi xa, ngồi thấp thỏm lo âu. Hẳn tiếp tục liên miên:

- Anh biết không, lúc tôi còn bé, tôi theo gia đình đi chăn dê và trừu ở các ốc đảo sa mạc, nghèo mà vui lắm. Tôi ngồi trên lưng con lừa ngu ngốc, đuổi đàn thú về trước khi mặt trời lặn, đêm đêm đốt lửa rồi chun vô lều ngủ. Lâu lâu ông tôi cho làm thịt con trừu sau khi xén lông nó, món couscous trừu ngon lắm, nói đến đây, hẳn chu miệng chụt một tiếng, cười hề hã. Tôi cười vuột theo, thấy chụt vui lây. Con khủng hoảng tinh thần tan biến dần, tuy trong lòng còn e dè, căng thẳng.

Nói chán, không thấy tôi góp chuyện, hẳn đứng lên nhập bọn với mấy người khách mới vô quán, vỗ vai gật đầu từ giã tôi. Tôi nhẹ nhõm, kiểm soát ví tiền, và cái bị đeo vai, bình tĩnh yên lòng lấy xấp postcards viết cho qua thì giờ, nháp ly cà phê nguội lạt lẽo, liếc thấy chàng Arab trò chuyện với những người ngồi bên. Tôi chợt cảm thấy thích thú vừa khám phá thêm một mảnh đời của khách quán rượu này, chắc ai cũng có tâm sự vui buồn, vào đây kể kẻ người nghe. Tôi viết vội mảnh đời anh Arab vô vợ nhứt ký, quên tiếng ồn ào chung quanh.

Cánh cửa mở, cơn gió lạnh đánh thức tôi khỏi cơn mê ban ngày. Một thiếu nữ Á châu khệ nệ xách hành lý để góc cửa, cái thùng vàng

của Post và hai cái va li nhỏ. Cô đi thẳng vào trong, rồi trở lại xin phép ngồi bàn trước mặt tôi. Tôi tiếp tục viết, chán rồi lấy báo ra đọc. Cô gái vờn vai ngáp dài, ngồi thừ ra, im lìm, nét mặt lạ lùng. Tôi gọi chuyện:

- Cô người Việt Nam phải không?

Cô gái lắc đầu nguầy nguậy, trả lời bằng tiếng Đức:

- Không phải!

- Vậy cô người Hoa?

- Không phải, tôi người Mỹ.

- Cô qua Đức lâu chưa?

- Đã hơn một năm.

- Vậy cô qua đây du lịch?

Tôi hỏi bằng tiếng Anh.

- Tôi không biết tiếng Anh.

Cô trả lời bằng tiếng Đức.

Biết gặp người ba trợn, tôi ngưng câu chuyện, tiếp tục dán tem trên postcards rồi viết nhứt ký. Cô chợt hỏi:

- Ông viết gì đó? Cho tôi xin coi.

Cô đọc, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Cô hiểu không? Tôi hỏi.

Cô gái gật đầu. Tôi quan sát cô gái, yên lòng hơn lúc ngồi bên anh Arab vừa rồi. Gương mặt này, dáng dấp này, nếu không phải là người Việt Nam thì là người gì?

- Cô uống nước? Tôi mời.

- Coca. Cô trả lời ngắn gọn.

Cô bung ly coca uống từng ngụm, chậm rãi, sắc thái trầm tĩnh của người trưởng thành, dù tuổi cô chắc chưa quá hai mươi. Trí tò mò vô duyên của tôi bắt đầu:

- Cô đến tỉnh này tìm ai?

Cô lục lọi trong túi xách, lấy một phong bì đưa cho tôi xem. Trên phong bì đề tên người gọi tên Chris ở Texas và người nhận ở New York, cũng tên người Mỹ, sau phong bì là địa chỉ của một Behinderten Werkstatt và địa chỉ cùng số điện thoại để cô liên lạc.

- Cô tên gì?

- Tên Chris.

- Gia đình cô ở đâu?

- Tôi không có cha mẹ. Tôi thử liên lạc số điện thoại trên máy lẫn nhưng không ai trả lời.

Cô lấy bao thuốc lá, vắn hút thành thạo, lại ho sù sụ, lau miệng bằng khăn tay, đúng hơn là một miếng vải trắng đổi sang màu ngà. Cô khạc nhổ khèn khẹt vào bao plastic nhỏ, mắt đỏ ngầu, những người khách trong quán ngạc nhiên và khó chịu nhìn.

Vài phút sau, cô sửa thế ngồi, chống hai tay lên má, im lìm. Đôi mắt của con cheo linh động trên gương mặt bất động, vô hồn, làn môi đổi thành thâm sạm ảnh hưởng của thuốc lá.

Nhạc trong quán bắt đầu rập rền. Một bà khách Đức duy nhứt đứng dậy kéo một lão già khác khiêu vũ. Lão từ chối, ngồi xuống gật gù trước ly rượu. Bà nhún nhảy, cời áo, banh ngực, bụng nhầy nhụa mỡ, hát the thé như bà bóng nhập. Ngồi xa, tôi vẫn đề phòng, sợ ly rượu trên tay bà có thể bay về phía mình. Khách có vẻ quen thuộc với cảnh này nên họ thờ ơ, không tham gia phụ họa hay khuyến khích, họ bận rộn cười nói huyên náo. Chàng Arab nhìn tôi, liếc bà, mỉm cười quơ bàn tay trước mặt. Hai chân dù to lớn cũng không chịu đựng được khối nặng lâu, lại bị khách cô lập, bà già oái oăm phục phịch đi về phía bàn tôi và cô gái, đặt ly rượu trên bàn, ngồi sầm xuống, nói một câu tiếng Nhật, tôi lắc đầu, bà gật gù:

- Tôi là dân sinh ở Westfallen, bỏ biết không, dân Hessen tề lắm. Nói cho bỏ biết đề phòng, nếu bỏ đói bụng mà gõ cửa nhà dân Hessen, họ sẽ thui vô mặt bỏ đó!

Tôi thờ ơ trả lời:

- Tôi chưa có kinh nghiệm, thưa bà!

Ông lão già Đức đi qua, mỉm cười nhìn, bà ta đứng dậy, giơ tay nói như đang gây gổ:

- Kệ ta, vấn đề của ta, không phải của ông!

Lão già cười chúm chím lễ độ:

- Tôi có nói bà gì đâu, bà có vấn đề của bà, tôi có vấn đề của tôi!

Bà quay lại tiếp chuyện:

- Tôi thích dân Nhật hơn, dân Nhật tốt lắm.

Cô gái ho khàn khặc, khạc nhổ gớm ghiếc, cắt đứt câu chuyện, mắt đỏ ngầu, nước mắt chảy ròng, hai vai cô nhịp theo cơn ho hen rách phổi đứt đoạn. Bà già nhìn cô, nhìn tôi hỏi:

- Vợ phải không?

- Không phải.

- Em gái phải không?

- Không phải.

- Bạn gái hả?

- Không phải. Cô gái đâu có

liên hệ gì với tôi, cô tên Chris mà, cô không có cha mẹ, cô nhận tên ai làm tên mình, cô chối bỏ là người Việt Nam, cô chỉ sử dụng Đức ngữ.

Bà già Đức mở lại cái máy phát ngôn, điều chỉnh âm thanh trầm và nghẹn ngào:

- Chồng ta chết lâu rồi, bỏ biết, khi chồng ta chết, bà mẹ chồng bắt nhân đuổi ta ra khỏi nhà, sau Thế Chiến Thứ Hai, mùa Đông lạnh, ta ngủ lang thang, dân Hessen tề lắm!

Mỗi câu nói chấm dứt bằng tiếng chữ thề, nét mặt trắng bệch hoặc đỏ rần cái quá khứ chưa chát, đắng cay, bạc bẽo.

- Bỏ biết không, bọn trong quán này chê ta ghiền rượu, còn bọn nó vô đây làm gì?

Bà bật ngửa người dựa trên thành ghế, hai chân nhịp rần rật theo tiếng nhạc. Thình lình bà ôm và hôn má tôi. Tránh không kịp nên tôi xin lỗi bà vào toilette rửa mặt, cái bệnh Aids báo chí nhắc nhở ám ảnh tôi, vô tình lây bệnh bỏ mạng, uống công cha mẹ nuôi dưỡng. Tôi thầm tiếc rẻ: 'Bà ơi, nếu bà trẻ lại 30 tuổi, nhẹ hơn 30 kí lô, tôi chết cũng cam lòng!'

Cô gái tiếp tục vắn thuốc hút. Tôi ngăn, 'Đủ rồi cô ơi! Cô hút thuốc nhiều sẽ bị ho'. Thực sự tôi sợ cô ho, cô khạc trông tởm quá. Cô gái ngoan ngoãn để gói thuốc vào túi. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ ở ga tỉnh lẻ, tôi tỉnh cờ nghe tâm sự chàng Arab cời lừa chần trờ, bà già Đức

than bị mẹ chồng bạc đãi, bạn bè ruồng bỏ. Còn tâm sự cô gái nhỏ im lìm đối diện, và tâm sự tôi có đẹp đẻ gì hơn ai?

Bà già Đức tóc bạch kim như con gấu trắng, thở phì phò, hơi rượu nồng nặc, gọi ba ly bia. Tôi xin tách cà phê và cho cô gái ly coca. Cô gái uống thanh thản, mắt nhìn thẳng về trước, lơ lảo, hàm chứa sự trống rỗng bất thường.

- Sao hai người yên lặng vậy? Bà già hỏi.

- Thưa bà, ngôn ngữ yên lặng tuyệt diệu nhất.

Cô gái chống hai tay lên má, lúc nhắm mắt thiếu não, lúc mím môi nghiêm nghị, lúc bím môi khinh miệt. Vàng trán căng tròn dung chứa sự khốn khổ vui đập của cơn bão biển cuồng nộ, cái quá khứ thanh thản được nuông chiều che chở ở miền Á châu, cơn cá nhiệt đới bị ném vào ao hồ tuyết giá.

Vợ chồng người bạn ra đón, tôi thoát khỏi bà Đức xanh xệ uồn éo. Tôi trình bày hoàn cảnh cô gái, người bạn tốt bụng sẵn sàng chờ cô đến địa chỉ ghi trên phong bì. Đến nơi mới biết là tiệm bán đồ chơi do người tàn tật sản xuất, ban đêm không ai làm việc.

- Đêm nay cô nghỉ ở đâu?

Cô tự nhiên nhún vai:

- Tôi không biết.

- Cô có tiền không?

- Không có!

Bạn tôi có lòng thương người, định chờ cô về nhà tạm trú qua đêm. Tôi kéo người bạn ra bàn riêng:

- Mặt mũi cô có vẻ bất bình thường, môi xám, chưa biết lý lịch, hành lý khả nghi, bệnh hoạn ban đêm ai chịu trách nhiệm?

Bọn tôi đồng ý mang trả cô về ga xe lửa. Hời giấy tờ, passport, cô đưa cho coi xấp giấy. Bọn tôi giựt mình. Giấy của tòa án thiếu nhi phạm pháp, đang điều tra tên tuổi cô. Bản án kết tội cô đi xe taxi không tiền trả. Đưa cô về Bahnhof, quán rượu đóng cửa, nên khuyên cô chờ và chúng tôi điện thoại liên lạc với Cảnh sát để họ

giải quyết. Cô thơ thẩn gác chân tạt nguyên trên lò sưởi bên tường. Con đau bất ngờ hiện lên khuôn mặt thảm thương, nhăn nhó, rên rĩ 'Ồi!'. Tiếng than ngôn ngữ Việt Nam, cô để lộ tiếng than vô thức sâu kín trong lòng. Thời tiết cuối Thu gió phàn phật, cô đứng bơ vơ dựa trên lò sưởi. Tiếng than vì chân bị nhức hay tiếng than của người xa nhà? Cảnh sát sắp đến, bọn tôi lên xe về, yên lòng đêm đó dù sao cô cũng có nơi tạm trú, ít nhất đỡ cơn gió lạnh cuối Thu cho con chim lạc đàn nhỏ này.

Đêm đó, quanh bàn cơm tôi ám cúng, bọn tôi vẫn chưa quên biến cố gặp phải vừa qua. Chị bạn trách chồng quá tin người, ai thật ai giả, ách giữa đàng mang vào cổ. Chị có lý của chị, anh chồng có lý của anh, anh lý luận qua tấm lòng nhân hậu, gặp đồng hương trong cơn hoạn nạn phải giúp đỡ. Cô gái đưa trát tòa truy nã cho xem, cô đầu dối trá gian xảo gì.

Trời còn quá sớm, xe đi thật chậm để nhìn rõ bản chỉ đường bị sương dày đặc che khuất. Bé Ngọc Thanh nũng nịu ôm mẹ, chân đạp lên ghế ba nó. Đùa chán, bé hứng chỉ hát theo tiếng nhạc trong cassette, lúc đầu ngập ngừng, sau bé hát luôn theo tiếng nhạc, véo von như tiếng hát chim rừng nhiệt đới, át hẳn tiếng hát thương mại của cô ca sĩ chuyên nghiệp. Tiếng hát bé Ngọc Thanh hồn hậu thanh khiết như suối đầu nguồn, chưa gạn lọc qua khuôn ngăn cuộc đời và nghệ thuật. Tiếng hát âm áp trong xe, tôi muốn tắt tiếng nhạc chùm gởi nhân tạo để nghe bé hát, tiếng hát thơ ngây cho tôi giây phút lắng lòng ngậm ngùi. Rồi bé lim dim ngủ.

Câu chuyện cô gái vô danh đêm trước còn quanh quẩn. Cô là ai? Đôi mắt lạnh lợi khờ khạo kia có chất chứa điều gì giả trá? Sao cô chối bỏ gốc nguồn? Nạn nhân của hệ thống lý thuyết chính trị phi nhân. Xã hội cướp mất lòng tin người, cô tin tưởng ngoan ngoãn đưa cả giấy tờ cho chúng tôi đọc, để chúng tôi gọi

Cảnh sát bắt cô về bót, chính cô đã đặt sai lầm niềm tin.

Cô đã chạy trốn tòa án thiếu nhi, trốn nợ taxi, chối bỏ cha mẹ cội nguồn. Ở Việt Nam, cô bị tước đoạt quyền làm người, cô bỏ xứ đi tìm tự do, rồi đánh mất tâm trí trên biển khơi nên cô lầm lẫn ảo tưởng và thực tế, nhận quốc gia khác làm sinh quán, cô đánh mất tâm căn cước văn hóa mất rồi. Ai đủ thẩm quyền trả lời?

Trước tòa Đại sứ CSVN, tôi đứng lẫn trong hàng ngũ anh em bạn bè nắm tay nhau cùng chống đối chế độ bạo ngược, hét đến rách phổi xin được quyền làm người. Cơn gió Thu lạnh công mặt không đủ khả năng làm nguội nhiệt huyết mọi người, nạn nhân của chế độ. Tôi vô tâm hay thiếu phần can đảm và trách nhiệm đối với một nạn nhân của chế độ chúng tôi đang chống đối. Người thủy thủ của thời tiết tốt, giúp người bằng ngôn từ hoa mỹ hơn là hành động thực tiễn. Trong xã hội Cộng sản, con cái tố cáo cả cha mẹ, cha mẹ nghi ngờ con cái. Giữa cô và bọn tôi, ai chân thật, ai nghi ngờ?

Sau cuộc biểu tình, hội họp, về nhà khá trễ, tiếng điện thoại reo, đầu giây bên kia tiếng quen thuộc của người bạn gọi:

- Sao? Anh hứa sau buổi chiều biểu tình ở Bonn, anh tạt qua nhà tôi chơi, tôi đợi anh suốt buổi chiều, không dám đi đâu hết

Anh bạn cười dòn:

- Tôi hết tin anh nổi rồi!

Tôi then thùng nằm bừa trên ghế, nhắm mắt cố quên chuyện cho lương tâm yên ổn, qua cơn ngọt ngào tâm lý.

Cái cuối tuần trước ngày ra đi, được bạn bè đưa tiễn bằng buổi họp mặt. Tiệc tùng làm buồn thêm, hàn huyên gượng gạo, những ánh mắt buồn bã lưu luyến nhau, chưa lần nào nghi ngờ lợi dụng dù sơ thân. Dù rồi, chúc tụng làm nao lòng nhau. Tiếng hát anh bạn mới quen hát tặng, cựu quân nhân Thủy Quân Lục Chiến, anh không phải là tướng tá hay ca sĩ Tâm Lý Chiến, ước mơ

thanh bình của đất nước. ‘Tàn chiến cuộc em đi theo anh...’ rầm rập như tiếng súng nổ, tôi nghe và cảm được bước chân hào hùng của người thực sự tham dự trực diện cuộc chiến. Tiếng hát anh dồn đã phá vỡ những nghi ngờ, làm vững tin nhau hơn. Tôi chợt nhớ bé Ngọc Thanh với tiếng hát hồn nhiên vỗ về như tiếng đờn thần Thạch Sanh có khả năng hóa giải oán thù. Tiếng hát hòa tan trong cơn gió thoảng êm ái xóa sạch đám mây xám nghi ngờ, là giọt mưa Xuân tưới mát cỏ hoa thơm ngát trên đồi.

*‘Gió mùa Xuân mẹ băng khuâng
hỏi
Hoa trên đồi, hoa trên đồi, sớm
tối còn tươi’* ◆

LUỘM LẶT

AI ĐA TÌNH HƠN AI ?

Xin các bạn đừng tưởng đàn bà nặng tình cảm hơn đàn ông mà lầm to!

Các nhà khảo cứu Anh, Mỹ, qua nhiều cuộc nghiên cứu đã nhận thấy rằng đàn bà thực tế và cứng rắn hơn đàn ông.

Trong số 500 cặp hẹn hò nhau tại bang Texas và Michigan, người ta thấy 69% các vụ tan vỡ do đàn bà con gái chủ động.

Đàn bà khi muốn “bỏ” là bỏ cái rụp. Trái lại đàn ông mỗi lần như vậy thường mất ăn mất ngủ, hình vạt, xương mai, thờ ơ, than dài.

Đàn bà khi thất tình cũng sầu đau, nhưng chỉ thoáng qua rồi quên ngay.

Nhiều nhà nghiên cứu còn cho biết thêm là các thiếu nữ dưới 20 tuổi thường có xu hướng lãng mạn nhưng quá 20 tuổi lại trở nên thực tế hơn. Ngược lại con trai trên 20 mới hăng say ái tình.

Các nhà nghiên cứu còn nói thêm là đàn bà thận trọng hơn đàn ông trong vấn đề ái tình là ví ái tình có thể làm đàn bà...mang bầu chứ không phải đàn ông.

ANH ĐÀO sưu tầm